

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน

โดย

นางสาวสุชญญา ประภาทรง

รหัสนักศึกษา 05580635

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน

โดย

นางสาวสุชญญา ประภาทรง

รหัสนักศึกษา 05580635

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน
ผู้เขียน	นางสาวสุชัญญา ประภาพรทรง
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	รองศาสตราจารย์ ดร.อุบล เทศทอง
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา
ลักษณะของสำนวนจีน โครงสร้างทางภาษาของสำนวนจีน และศึกษาภาพสะท้อนของสำนวนจีนที่
เกี่ยวกับอาหารการกิน โดยศึกษาข้อมูลจากสำนวนจีน และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาหารการกินของคนจีน

ผลการศึกษาพบว่า สำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินทั้งหมด 60 สำนวน โดยสำนวนจีนจะมี
มีโครงสร้างเป็นคำ วลี และประโยค จำนวนคำในสำนวนส่วนมากจะมีจำนวน 4 คำ มีการซ้ำคำใน
สำนวนตั้งแต่ ซ้ำ 1 คำ ซ้ำ 2 คำ และซ้ำ 4 คำ มีการสัมผัสสระภายในวรรคและสัมผัสสระระหว่าง
วรรค นอกจากนี้ผลการศึกษาเรื่องภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน สามารถแบ่งกลุ่ม
ได้ทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ อาหาร ภาชนะที่ใช้ รสชาติของอาหาร กรรมวิธีการปรุง แหล่งที่มาของ
อาหาร และวัฒนธรรมการกินอาหาร แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของอาหารและวัฒนธรรมการ
กินอาหารของคนจีนที่สืบทอดต่อกันมาเป็นเวลายาวนานและทำให้เข้าใจวัฒนธรรมการกินอาหารของ
คนจีนมากขึ้น

คำสำคัญ : วัฒนธรรมอาหารจีน, สำนวนจีน, อาหารจีน

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องบทความวิจัยเรื่องการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.อุบล เทศทอง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

สุชัญญา ประภาทรง

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการศึกษา.....	3
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการวิจัย.....	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
ผลการวิจัย.....	8
1.ลักษณะของสำนวนจีน.....	8
1.1 การซ้ำคำ.....	8
1.2 การสัมผัส.....	9
2.โครงสร้างของสำนวน.....	11
2.1 โครงสร้างของสำนวนที่เป็นคำ.....	12
2.2 โครงสร้างของสำนวนที่เป็นวลี.....	16
2.3 โครงสร้างของสำนวนที่เป็นประโยค.....	17
3. ภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน.....	18
สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	28
บรรณานุกรม.....	30
ภาคผนวก.....	32
ประวัติผู้วิจัย.....	39

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สำนวน หมายถึงภาษารูปแบบหนึ่งที่กล่าวสืบต่อกันมาเป็นเวลานานแล้ว เป็นถ้อยคำหรือข้อความที่สั้นกะทัดรัดที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษรและมีความหมายเป็นนัยแฝงอยู่เป็นที่รู้จักและเข้าใจกันดีในสังคม นำมาใช้เพื่อเป็นการอบรมสั่งสอน ตักเตือนผู้คนในสังคมนั้นๆ อีกทั้งสำนวนยังถือเป็นมรดกทางสังคมที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ ความคิด ค่านิยม สภาพสังคม และวัฒนธรรมของคนในสังคมสมัยก่อนได้เป็นอย่างดี และมีการใช้สืบทอดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

สำนวนนับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของแต่ละชาติแต่ละภาษาซึ่งเปรียบเสมือนกระจกเงาอันสะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญา วัฒนธรรม ประเพณี ปรัชญาชีวิต ฯลฯ ของชนชาตินั้นๆคนที่อยู่ต่างชาติต่างภาษาก็อาจมีสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันได้ แต่อาจมีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกันไปตามความรู้สึกนึกคิดและปัจจัยแวดล้อมอันเป็นลักษณะเด่นประจำชาตินั้นๆได้ (สิริวรรณพิชา ธนจิราวัฒน์ , 2559 : 1)

สำนวนจีน หรือ 成语 ^{chéngyǔ} นั้น ตามปกติ คนจีนจะใช้สำนวนเป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการพูด หรือการเขียน สำนวนถูกใช้มาเป็นคำเปรียบเทียบ หรือใช้เป็นคำขยาย บางสำนวนแม้มีต้นกำเนิด เมื่อนับพันปีมาแล้ว แต่คนจีนสมัยใหม่ก็นำมาใช้กับประโยคปัจจุบันได้อย่างสอดคล้องกลมกลืน (โรงเรียนสอนภาษาพรรัตน์, 2561)

สำนวนจีนได้สะท้อนให้เห็นถึงสังคมและวัฒนธรรมจีนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็
 สำนวน “การปลูกฝังให้คนในชาติรู้จักศึกษาหาความรู้อยู่ตลอดเวลา” ตัวอย่างสำนวนที่ว่า “^{xuéwúzhǐ}学无止境” หมายถึง การเรียนรู้ไร้ที่สิ้นสุด และตัวอย่างสำนวนที่ว่า “^{dúwànjuǎnshū búrú xíngwànlǐlù}读万卷书 不如行万里路” หมายถึง เรียนรู้จากห้องเรียน สู้เรียนรู้จากภาคปฏิบัติ หรือเรียนรู้จากโลกกว้างไม่ได้ สำนวน “การสั่งสอนการเลือกคบคน” ตัวอย่างสำนวนที่ว่า “^{jìnzhūzhěchì jìnmòzhěhēi}近朱者赤 近墨者黑” หมายถึง คนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบไหน หรือใกล้กับอะไร ก็จะมีนิสัยหรือสิ่งนั้นมาด้วย สำนวน “สั่งสอนให้คนในชาติทำความดี ไม่ทำความชั่ว หรือกลับตัวกลับใจ” ตัวอย่างสำนวนที่ว่า “^{xuányá lè mǎ wéishíwèiwǎn}悬崖勒马 为时未晚” หมายถึง กลับเนื้อกลับตัว ยับยั้งการทำความเลว ก่อนจะสายเกินไป รวมถึงสำนวน “สั่งสอนให้เป็นคนที่รู้จักกตัญญู” ตัวอย่างสำนวนที่ว่า “^{bǎishànxiàowéixiān}百善孝为先” หมายถึง กตัญญูรู้คุณ คือคุณธรรมอันดับแรก

และตัวอย่างสำนวนที่ว่า“孝敬父母 是中国人的传统美德”หมายถึง การกตัญญูต่อบิดา มารดาเป็นคุณธรรมอันดีที่ชาวจีนยึดมั่นมาช้านาน เป็นต้น

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาลักษณะของสำนวนจีน โครงสร้างของสำนวนจีน และภาพสะท้อนที่เกี่ยวกับอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน เนื่องจากประเทศจีนเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์มายาวนานกว่า 5,000 ปี ทั้งยังขึ้นชื่อในเรื่องของวัฒนธรรมอาหารการกินที่เป็นที่นิยมไปทั่วโลก ไม่ว่าจะประเทศไหนเมืองไหนก็จะพบไข่น้ำทาวนที่รวมร้านขายอาหาร และสินค้าต่างๆจากประเทศจีนได้ทั่วไป

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีพื้นที่กว้างขวางจึงทำให้มีความแตกต่างทางด้านวัตถุดิบ รสชาติ และวิธีการปรุงอาหาร ดังนั้นอาหารในแต่ละพื้นที่จึงมีลักษณะเด่นเป็นเอกลักษณ์ อาหารจีนจึงสามารถแบ่งเป็น 8 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ อาหารเสฉวน อาหารชานตง อาหารเจียงซู อาหารกวางตุ้ง อาหารฮกเกี้ยน อาหารเจ้อเจียง อาหารอานฮุย อาหารหูหนาน

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน ผู้วิจัยพบว่า ในสำนวนจีนได้ปรากฏการใช้ภาษา และภาพสะท้อนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน มีความน่าสนใจในด้านการใช้ภาษา ความคิด และวัฒนธรรมด้านอาหารการกินของคนจีน

จากการศึกษาสำนวนจีน ผู้วิจัยพบว่า มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้ ฉิน หยงหลิน (2526) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “สำนวนจีนกับสำนวนไทย : การศึกษาเปรียบเทียบ” พิริยา สุรขจร (2544) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “สำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ : การศึกษาเปรียบเทียบ” วุฒิภิม จี (2548) เขียนปริญญาานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนเวียดนามกับสำนวนไทย” ฮิเดโอะ ฮิราโนะ (2550) เขียนปริญญาานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนญี่ปุ่นกับสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับ สัตว์สี่เท้า” กณิกนันต์ โยธานะ (2556) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่มีคำว่า “chī” กับสำนวนไทยที่มีคำว่า “กิน”” พิชญดา ผกากรอง(2558) เขียนวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนพม่ากับสำนวนไทย”

จากการบวนวนวรรณกรรมข้างต้นพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน ด้านลักษณะของสำนวน โครงสร้างทางภาษา และภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาสำนวนจีนทั้งหมด 60 สำนวนที่เกี่ยวกับอาหารการกินในประเด็นดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน
2. เพื่อศึกษาโครงสร้างทางภาษาของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน
3. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน

ขอบเขตของการศึกษา

ผู้วิจัยจะศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจากหนังสือและเอกสารงานวิจัย จำนวน 60 สำนวน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสำนวน
2. ศึกษา ค้นคว้า และเก็บรวบรวมข้อมูลสำนวนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน ผู้วิจัยสืบค้นจากหนังสือและงานวิจัยทั้งหมด 5 เล่ม ดังนี้
 - 2.1 ชุมนุมสำนวนจีน ของ มานิต เจียรบรรจงกิจ (2542)
 - 2.2 สนุกกับสำนวนจีนพักท้าย ของ สุภาณี ปิยพสุนทร (2551)
 - 2.3 ศัพท์สำนวนจีน กลุ่มคำ 3 อักษร ของ ตงจิง (2555)
 - 2.4 วิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่มีคำว่า “chī” กับสำนวนไทยที่มีคำว่ากิน “กิน” ของ กณิกนันต์ โยธานะ (2556)
 - 2.5 ศัพท์และสำนวนจีนเกี่ยวกับอาหารการกิน ของ อาศรมสยาม-จีนวิทยา (2558)
3. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ลักษณะของสำนวนจีน โครงสร้างทางภาษาของสำนวนจีน และศึกษาภาพสะท้อนของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน
4. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

นิยามศัพท์

สำนวน หมายถึง ภาษารูปแบบหนึ่งที่เป็นถ้อยคำหรือข้อความที่สั้นกะทัดรัดที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษรและมีความหมายเป็นนัยแฝงอยู่เป็นที่รู้จักและเข้าใจกันดีในสังคม

อาหารการกิน หมายถึง สิ่งที่รับประทานหรือดื่มเข้าไป มีสารอาหารที่จำเป็นต่อร่างกาย ได้แก่ คาร์โบไฮเดรต ไขมัน โปรตีน วิตามิน แร่ธาตุ และน้ำ เครื่องปรุง รวมถึงวัฒนธรรมการบริโภค ภาชนะที่ใช้ รสชาติของอาหาร กรรมวิธีการปรุง และแหล่งที่มาของอาหาร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน
2. ทำให้ทราบถึงโครงสร้างทางภาษาของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน
3. ทำให้ทราบถึงภาพสะท้อนของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับสำนวน มีดังนี้

ฉิน หยงหลิน (2526) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “สำนวนจีนกับสำนวนไทย : การศึกษาเปรียบเทียบ” เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของสำนวนจีนและสำนวนไทย วิเคราะห์วิธีการเปรียบเทียบสำนวนจีนและสำนวนไทย แล้วนำมาเปรียบเทียบความหมายของสำนวนทั้งสองภาษา โดยการศึกษาเปรียบเทียบด้านความหมาย ผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะสำนวนที่ประกอบด้วยคำ 4 คำกับสำนวนไทยจากหนังสือ เอกสารต่างๆ จำนวน 179 สำนวนที่มีความหมายตรงหรือคล้ายคลึงกับสำนวนไทยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะทั่วไปของสำนวนจีนและสำนวนไทย มีทั้งเหมือนและแตกต่างกันในด้านจำนวนคำ ลักษณะสัมผัส การกำหนดเสียงวรรณยุกต์ การซ้ำคำ การเลือกใช้คำ หน้าที่ทางไวยากรณ์ และความหมาย ในด้านการเปรียบเทียบ พบว่า สำนวนจีนแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ประเภทที่มีความหมายตรงหรือคล้ายคลึงกับสำนวนไทย และสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบเหมือนกัน ประเภทที่มีความหมายตรงหรือคล้ายคลึงกับสำนวนไทย แต่สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบต่างกัน บางประการ และประเภทที่มีความหมายตรงหรือคล้ายคลึงกับสำนวนไทย แต่สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบต่างกัน ส่วนผลจากการศึกษาภาพสะท้อนจากสำนวนจีนและสำนวนไทยนั้น ทั้งสองสำนวนต่างก็สะท้อนให้เห็นถึงสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และทัศนคติที่เกี่ยวสิ่งต่างๆของคนจีนและคนไทย ซึ่งมีทั้งที่เหมือนและแตกต่างกัน

พิริยา สุรขจร (2544) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “สำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ : การศึกษาเปรียบเทียบ” วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของสำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ และวิเคราะห์ความเปรียบในสำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ 4 ชนิด คือ ม้า เสือ มังกร และปลา รวมทั้งศึกษาภาพสะท้อนจากสำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ในด้าน สิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชนชาติทั้งสอง การวิจัยสรุปผลได้ว่า ลักษณะทั่วไปของสำนวนจีนและสำนวนไทยมีทั้งที่เหมือนและต่างกัน ส่วนการเปรียบเทียบความหมายของสำนวนจีนที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ 4 ชนิด คือ ม้า เสือ มังกร และปลากับสำนวนไทยนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ สำนวนจีนและสำนวน

ไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ชนิดนั้นๆ เหมือนกัน จำนวนจีนที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ชนิดนั้นๆ แต่จำนวนไทยใช้คำเกี่ยวกับสัตว์ชนิดอื่นๆ และจำนวนจีนที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ชนิดนั้นๆ แต่จำนวนไทยไม่ได้กล่าวถึงสัตว์เลย ในด้านการศึกษาภาพสะท้อนของจำนวนจีนและไทย จำนวนต่างๆ สะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ตลอดจนทัศนคติและค่านิยมต่างๆ ของชาวจีนและชาวไทยได้

วฤทธิม จี (2548) เขียนปริยญาณิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนเวียดนามกับจำนวนไทย” ปริยญาณิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบสำนวนเวียดนามกับจำนวนไทยที่มีความหมายตรงหรือคล้ายกันในด้านที่มาและวิธีการใช้สำนวน และภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิต โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลสำนวนเวียดนามและจำนวนไทย จำนวน 205 สำนวนที่รวบรวมจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสำนวนเวียดนามและจำนวนไทย สำหรับการเสนอผลการศึกษาได้ใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาเปรียบเทียบสำนวนของ 2 ประเทศพบว่า สำนวนเวียดนามที่มีความหมายตรง หรือคล้ายคลึงกับจำนวนไทย แต่สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบเหมือนกันบางประการ มีจำนวนมากที่สุดถึง 98 สำนวน รองลงมาคือสำนวนเวียดนามที่มีความหมายตรงกันหรือคล้ายคลึงกันกับจำนวนไทย แต่สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบต่างกัน มีทั้งหมด 67 สำนวน และที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ สำนวนเวียดนามและ จำนวนไทยที่มีความหมายตรงกันหรือคล้ายคลึงกัน และสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบเหมือนกันซึ่งมีจำนวน 40 สำนวน

อิเดโอะ ฮิราโนะ (2550) เขียนปริยญาณิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนญี่ปุ่นกับจำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้า” ปริยญาณิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบสำนวนญี่ปุ่นและจำนวนไทยที่มีการใช้คำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้าและวิเคราะห์ให้เห็นถึงความหมายของสำนวนที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกันของทั้งสองภาษา รวมทั้งศึกษาภาพสะท้อนจากสำนวนญี่ปุ่นและจำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้า โดยใช้สำนวนญี่ปุ่นที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้าจำนวน 353 สำนวนจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับสำนวนญี่ปุ่นที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้านำมาเปรียบเทียบกับจำนวนไทยจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับจำนวนไทยและเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาด้านการเปรียบเทียบสำนวนญี่ปุ่นที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้ากับจำนวนไทยที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกันแบบสำนวนต่อสำนวน พบว่ามีจำนวนไทยที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกันกับสำนวนญี่ปุ่นที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้าอยู่ 82 สำนวน สามารถแบ่งออกได้ เป็น 3 ประเภท คือ สำนวนญี่ปุ่นและจำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้าชนิดนั้นๆ เหมือนกัน สำนวนญี่ปุ่นที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้าชนิดนั้นๆ แต่จำนวนไทยใช้คำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้าที่ชนิดชนิดกัน และสำนวนญี่ปุ่นที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้าแต่จำนวนไทยไม่ได้กล่าวถึงสัตว์ใดๆเลย

กณิกนันต์ โยธานะ (2556) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่มีคำว่า “chī” กับสำนวนไทยที่มีคำว่า “กิน”” โดยบทความนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่มีคำว่า “chī” กับสำนวนไทยที่มีคำว่า “กิน” เพื่อวิเคราะห์ถึงลักษณะร่วมและลักษณะต่างของสำนวนที่มีคำว่า “กิน” ในทั้งสองภาษา จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า สำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำว่า “กิน” ซึ่งสื่อความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกันสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ สำนวนจีนที่มีคำว่า “chī” กับสำนวนไทยที่มีคำว่า “กิน” เหมือนกัน สำนวนจีนที่มีคำว่า “chī” แต่สำนวนไทยใช้คำอื่น และสำนวนไทยที่มีคำว่า “กิน” แต่สำนวนจีนใช้คำอื่น โดยผลจากการเปรียบเทียบ ทางด้านความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงความเหมือนและแตกต่างกันของชาว จีนและชาวไทย ในด้านสภาพแวดล้อม สภาพชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ทัศนคติและค่านิยมต่างๆ

พิชญดา ผกากรอง(2558) เขียนวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนพม่ากับสำนวนไทย” งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทั่วไปของสำนวนพม่ากับสำนวนไทย ศึกษา เปรียบเทียบความหมายและวิธีการใช้สำนวนพม่ากับสำนวนไทย และศึกษาเปรียบเทียบภาพสะท้อนทาง ธรรมชาติและวิถีชีวิตจากสำนวนพม่ากับสำนวนไทย ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะสำนวนพม่ากับสำนวนไทยที่ รวบรวมได้จากหนังสือสำนวนพม่าและสำนวนไทยและได้ตรวจสอบกับผู้บอกภาษาทั้ง 2 ภาษาแล้วว่ยังเป็น สำนวนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจำนวน 1,135 สำนวน แบ่งเป็นสำนวนพม่า 558 สำนวน และสำนวนไทย 577 สำนวน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะทั่วไปของสำนวนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. โครงสร้างของสำนวน พม่ากับสำนวนไทยและ 2. ลักษณะการใช้คำในสำนวนพม่ากับสำนวนไทยด้านโครงสร้างของสำนวนผู้วิจัยแบ่ง โครงสร้างของสำนวนเป็นตอนๆ โดยพิจารณาจากความสมบูรณ์ของเนื้อความในสำนวนเป็นเกณฑ์การแบ่งตอนพบว่า สำนวนพม่ามีเนื้อความตั้งแต่ 1-4 ตอน เนื้อความของสำนวนแต่ละตอนมีโครงสร้างเป็นคำ วลีและ ประโยค ส่วนสำนวนไทยมีเนื้อความตั้งแต่ 1-2 ตอน เนื้อความของสำนวนแต่ละตอนมีโครงสร้างเป็นคำ วลีและ ประโยคเหมือนกัน การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและวิธีการใช้สำนวนพม่ากับสำนวนไทย ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาตาม การจัดกลุ่มทางความหมายออกเป็น 2 ประเภท คือ 1.สำนวนพม่ากับสำนวนไทยที่มีความหมายตรงหรือคล้ายคลึงกัน และ 2.สำนวนพม่ากับสำนวนไทยที่มีความหมายไม่ตรงหรือไม่คล้ายคลึงกัน จากการศึกษาพบว่า สำนวนพม่า และสำนวนไทยส่วนใหญ่ นำการกระทำของมนุษย์มาเปรียบเทียบ และใช้ในเชิงตักเตือนสั่งสอน ผลการศึกษาเปรียบเทียบภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิตจากสำนวนพม่ากับสำนวนไทยพบว่า สำนวนพม่าและสำนวนไทยส่วนใหญ่จะสะท้อนให้เห็นสภาพทางธรรมชาติและสภาพวิถีชีวิตของสังคมพม่าและสังคมไทยที่คล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะเป็โลก

ทัศนค่านิยม สภาพสังคม วัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนภูมิปัญญาของ คนในสังคม การศึกษาสำนวนของสังคมใดจึงเป็นการเรียนรู้และทำความเข้าใจความคิดของคนในสังคมนั้นด้วย

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า การศึกษาสำนวนด้านภาพสะท้อนที่ปรากฏ ของแต่ละประเทศ สำนวนได้สะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศนค่านิยม วิถีชีวิต สภาพแวดล้อม ตลอดจนวัฒนธรรมและประเพณี ของชนชาตินั้นๆ เช่นงานวิจัยของ ฉิน หยงหลิน (2526) พิริยา สุระขจร (2544) กณิกนันต์ โยธานะ (2556) และพิชญดา ผกากรอง(2558)

อนึ่งการศึกษาเกี่ยวกับสำนวนจีนพบว่า ยังไม่มีผู้ใดศึกษาเกี่ยวกับ สำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา “สำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกิน” เพื่อสร้างองค์ความรู้ และขยายของเขตเกี่ยวกับสำนวนจีนให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ผลการวิจัย

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินโดยศึกษาในประเด็นต่างๆ ได้แก่ จำนวนคำ การสัมผัส การซ้ำคำ โครงสร้างของสำนวน และภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน

1. ลักษณะของสำนวนจีน

1.1 การซ้ำคำ

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวน ปรากฏการซ้ำคำตั้งแต่ 1 คำ 2 คำ และ 4 คำ

1.2.1 สำนวนที่มีคำซ้ำกัน 1 คำ

dà chī dà hē
大吃大喝

ใหญ่ กิน ใหญ่ ดื่ม

หมายถึง กินมาก ดื่มมาก

hǎo chī hǎo hē
好吃好喝

ชอบ กิน ชอบ ดื่ม

หมายถึง โปรดปรานการดื่มกิน

yì rén chī zhāi , shí rén niàn fó
一人吃齋, 十人念佛

หนึ่ง คน กิน เจ สิบ คน สวดมนต์

คนหนึ่งกินเจ สามารถพาให้คนอื่นๆมาสวดมนต์ตาม

หมายถึง การกระทำอันดีงามของคนๆ หนึ่ง สามารถชักจูงให้ผู้อื่นกระทำตามได้

1.2.2 สำนวนที่มีคำซ้ำกัน 2 คำ

chī chī hē hē
吃吃喝喝

กิน กิน ดื่ม ดื่ม

หมายถึง รับประทานอาหารและดื่มสุรา

báiyàngmǐ yǎngbáiyàng rén

白样米养白样人

ร้อย ชนิด ข้าว เลี้ยงดู ร้อย ชนิด คน

(ข้าวร้อยชนิดเลี้ยงคนร้อยรูปแบบ)

หมายถึง นิสัยของมนุษย์ล้วนแตกต่างกัน

1.2.3 ส่วนวนที่มีคำซ้ำกัน 4 คำ

kàoshānchī shān kàoshuǐchī shuǐ

靠山吃山, 靠水吃水

อาศัย ภูเขา กิน ภูเขา, อาศัย น้ำ กิน น้ำ

(อยู่ใกล้ภูเขาก็กินตามภูเขา อยู่ใกล้แหล่งน้ำก็กินตามแหล่งน้ำ)

หมายถึง หากินตามทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินทั้งหมด 60 สำนวนพบว่า มีสำนวนที่ปรากฏการซ้ำคำทั้งหมด 6 สำนวน โดยมีการซ้ำ 1 คำ 2 คำ และ 4 คำ การซ้ำ 1 คำมีจำนวนมากที่สุดจำนวน 3 สำนวน การซ้ำ 2 คำ มีจำนวน 2 สำนวน และ การซ้ำ 4 คำ จำนวน 1 สำนวน

1.2 การสัมผัส

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวน มีการสัมผัสสระทั้งสัมผัสสระภายในวรรคเดียวกันและสัมผัสระหว่างวรรค

1.2.1 การสัมผัสสระในวรรคเดียวกัน หมายถึง สำนวนจีนที่มีการสัมผัสสระในวรรคเดียวกันแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1.2.1.1 สัมผัสสระในคำที่อยู่ติดกัน คำที่สัมผัสนั้นอยู่ต้นสำนวน และท้ายสำนวน

ตัวอย่าง

yī shí fù mǔ
衣食父母

เสื้อผ้า อาหาร บิดามารดา

(บิดามารดาที่ให้เสื้อผ้าและอาหาร)

หมายถึง ผู้มีพระคุณ

吃干饭
chī gān fàn

กิน แห้ง ข้าว

(กินข้าวแห้ง)

หมายถึง ไร้ความสามารถ ทำงานไม่ได้เรื่อง

1.2.1.2 สัมผัสสระที่ไม่ได้อยู่ชิดกัน อาจมีคำอื่นมาคั่นคำเดียวหรือหลายคำ

ตัวอย่าง

吃蜂蜜说好话
chī fēng mì shuō hǎo huà

กิน น้ำผึ้ง พูด ดี คำพูด

(กินน้ำผึ้ง พูดคำหวาน)

หมายถึง พูดจาไพเราะหวานหูน่าฟัง แต่คำพูดหวานๆ

ชวนเคลิบเคลิ้มแบบนี้ ผู้ฟังมักจะระวังตัว ไม่กล้าเชื่อว่า

พูดจากใจจริง

看菜吃饭
kàn cài chī fàn

มอง อาหาร กิน ข้าว

มองดูอาหารแล้วจึงกินข้าว

หมายถึง ปรับตัวไปตามสภาพ พลิกแพลงไปตาม
สถานการณ์

吃烧饼掉芝麻
chī shāo bǐng diào zhī ma

กิน เซาปิ่ง ร่วง งา

(กินขนมเซาปิ่ง งามร่วง)

หมายถึง ยากที่จะหลีกเลี่ยง

巧媳妇难为无米之炊
qiǎo xī fù nán wéi wú mǐ zhī chuī

ข้านาง ลูกสะใภ้ ยากลำบาก ไม่มี ข้าวสาร ปรงอาหาร

(ถึงลูกสะใภ้จะมีฝีมือเพียงใด แต่หากไม่มีข้าวสาร ก็มีอาจ

ปรงอาหารได้)

หมายถึง ถ้าขาดปัจจัยสำคัญ ต่อให้เก่งแค่ไหนก็ทำงานไม่สำเร็จ

1.2.2 สัมผัสระหว่างวรรค หมายถึง จำนวนจีนที่มีจำนวนวรรคมากกว่า 1 วรรคและมีสัมผัสระหว่างวรรค

ตัวอย่าง

kàncàichīfàn liàngtǐcáiyī
看菜吃饭, 量体裁衣

ดู กับข้าว กิน อาหาร, วัด ร่างกาย ตัด เสื้อ

(กินข้าวให้ดูกับ ตัดเสื้อให้วัดตัว)

หมายถึง ทำงานโดยยึดถือสภาพรูปธรรม (อุปมา)

yìrénchīzhāi shírénniànfó
一人吃斋, 十人念佛

หนึ่ง คน กิน เจ สิบ คน สวดมนต์

คนหนึ่งกินเจ สามารถพาให้คนอื่นๆมาสวดมนต์ตาม

หมายถึง การกระทำอันดีงามของคนๆ หนึ่ง สามารถชักจูงให้ผู้อื่นกระทำตามได้

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินทั้งหมด 60 สำนวน มีสำนวนจีนที่มีสัมผัสสระจำนวน 28 สำนวน แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือสัมผัสสระในวรรคเดียวกันและสัมผัสระหว่างวรรค การสัมผัสสระในวรรคเดียวกันมี 25 สำนวน แบ่งออกเป็นสัมผัสสระในคำที่อยู่ชิดกัน 10 สำนวน และสัมผัสสระในคำที่ไม่ได้อยู่ชิดกัน 15 สำนวน การสัมผัสระหว่างวรรคมี 3 สำนวน โดยสำนวนที่สัมผัสสระในวรรคเดียวกันและเป็นคำที่อยู่ชิดกันมีจำนวนมากที่สุดจำนวน 10 สำนวน

2. โครงสร้างของสำนวน

จากการศึกษาโครงสร้างทางไวยากรณ์ของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวน พบโครงสร้างที่เป็น คำ วลี และประโยค

2.1 โครงสร้างของสำนวนที่เป็นคำ

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของคำว่า “คำ” ไว้ว่า คำ หมายถึง เสียงพูด, เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งๆ, เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปรกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554: 258-259)

เมื่อศึกษาโครงสร้างของสำนวนที่เป็นคำจะพบว่า สำนวนจีนที่เกี่ยวข้องกับอาหารการกิน มีจำนวนคำตั้งแต่ 2 คำ จนถึง 10 คำ ดังนี้

สำนวนจีนที่มี 2 คำ

ตัวอย่าง

hú kǒu

糊 口

โຈ้ก คำ

(กินข้าวต้มชั้นแล้ว)

หมายถึง ประทังชีวิตให้อยู่รอดไปวันๆ

chī cù

吃 醋

กิน น้ำส้มสายชู

(กินน้ำส้มสายชู)

หมายถึง หึงหวง

สำนวนจีนที่มี 3 คำ

ตัวอย่าง

chī ruǎn fàn

吃 软 饭

กิน นุ่ม ข้าว

(กินข้าวนุ่ม)

หมายถึง เลี้ยงชีพด้วยการเกาะผู้หญิงกิน

chī gān fàn

吃干饭

กินแห้ง ข้าว

(กินข้าวแห้ง)

หมายถึง ไร้ความสามารถ ทำงานไม่ได้เรื่อง

สำนวนจีนที่มี 4 คำ

ตัวอย่าง

yī shí fù mǔ

衣食父母

เสื้อผ้า อาหาร บิดามารดา

(บิดามารดาที่ให้เสื้อผ้าและอาหาร)

หมายถึง ผู้มีพระคุณ

jiā cháng biàn fàn

家常便饭

บ้าน ธรรมดา อาหารที่หากินได้ง่ายๆ

(อาหารธรรมดาประจำบ้าน)

หมายถึง เรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยจนกลายเป็นเรื่องปกติ

สำนวนจีนที่มี 5 คำ

ตัวอย่าง

bàn yè chī huáng guā

半夜吃黄瓜

กลางดึก กิน แตงกวา

(กินแตงกวากลางดึก)

หมายถึง ไม่รู้กาลเทศะ ไม่รู้จักช่วยงานเล็กๆน้อยๆ ไม่มีมารยาทสังคมใช้

เป็นคำว่ากล่าวตำหนิติเตียนผู้อื่น

yǎ zǐ chī kǔ guā

啞子吃苦瓜

คนใบ้ กิน มะระ

(คนใบ้กินมะระ ซึ่งมีรสขม แต่ไม่สามารถพูดบอกใครได้)

หมายถึง พูดไม่ออกเพราะความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งบีบบังคับ

สำนวนจีนที่มี 6 คำ

ตัวอย่าง

chī shāo bǐng diào zhī ma

吃烧饼掉芝麻

กิน เซาปิ่ง ร่วง งา

(กินขนมเซาปิ่ง งาร่วง)

หมายถึง ยากที่จะหลีกเลี่ยง

chī fēng mì shuō hǎo huà

吃蜂蜜说好话

กิน น้ำผึ้ง พูด ดี คำพูด

(กินน้ำผึ้ง พูดคำหวาน)

หมายถึง พูดจาไพเราะหวานหูน่าฟัง แต่คำพูดหวานๆชวนเคลิบเคลิ้มแบบ

นี้ ผู้ฟังมักจะระวังตัว ไม่กล้าเชื่อว่าพูดจากใจจริง (คำเปรียบเปรย)

สำนวนจีนที่มี 7 คำ

ตัวอย่าง

bái yàng mǐ yǎng bái yàng rén

白样米养白样人

ร้อย ชนิด ข้าว เลี้ยงดู ร้อย ชนิด คน

(ข้าวร้อยชนิดเลี้ยงคนร้อยรูปแบบ)

หมายถึง นิสัยของมนุษย์ล้วนแตกต่างกัน

สำนวนจีนที่มี 8 คำ

ตัวอย่าง

kàn cài chī fàn liàng tǐ cái yī
看菜吃饭, 量体裁衣

ดู กับข้าว กิน อาหาร, วัด ร่างกาย ตัด เสื้อ

(กินข้าวให้ดูกับ ตัดเสื้อให้วัดตัว)

หมายถึง ทำงานโดยยึดถือสภาพรูปธรรม

yì rén chī zhāi shí rén niàn fó
一人吃斋, 十人念佛

หนึ่ง คน กิน เจ สิบ คน สวดมนต์

(คนหนึ่งกินเจ สามารถพาให้คนอื่นๆมาสวดมนต์ตาม)

หมายถึง การกระทำอันดีงามของคนๆ หนึ่ง สามารถชักจูงให้ผู้อื่นกระทำตามได้

สำนวนจีนที่มี 9 คำ

ตัวอย่าง

qiǎo xī fu nán wei wú mǐ zhī chuī
巧媳妇难为无米之炊

ชานาญ ลูกสะใภ้ ยากลำบาก ไม่มี ข้าวสาร ปรุงอาหาร

(ถึงลูกสะใภ้จะมีฝีมือเพียงใด แต่หากไม่มีข้าวสาร ก็มิอาจปรุงอาหารได้)

หมายถึง ถ้าขาดปัจจัยสำคัญ ต่อให้เก่งแค่ไหนก็ทำงานไม่สำเร็จ

bú chī yáng ròu kōng rě yì shēn shān
不吃羊肉空惹一身膻

ไม่ กิน แพะ เนื้อ ว่าง ก่อให้เกิด ทั้งตัว กลิ่นสาบ

(มิได้กินเนื้อแพะด้วย แต่ติดกลิ่นสาบแพะไปทั้งตัว)

หมายถึง ทำเรื่องหนึ่งเรื่องใดไปแล้ว ไซ้แต่จะไม่ได้ประโยชน์เท่านั้น หายยังต้องได้รับความยุ่งยากเดือดร้อน

สำนวนจีนที่มี 10 คำ

ตัวอย่าง

yǎ bā chī huáng lián yǒu kǔ yuè bù chū
 啞巴吃黃連, 有苦說不出

คนใบ้ กิน หวงเหลียน มี ทุกข์ พูด ไม่ ออก

หมายถึง คนใบ้กินของขม แต่ไม่สามารถพูดออกมาได้เพราะความจำเป็น
 อย่างไม่อย่างหนึ่งบีบบังคับ (หวงเหลียน หมายถึง พิษชนิดหนึ่งนิยมนำมา
 เป็นยามีรสขม)

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินทั้งหมด 60 สำนวนพบว่า จำนวน
 คำในสำนวนจะมีตั้งแต่ 2 คำ จนถึง 10 คำ โดยสำนวนจีนที่มี 4 คำมีจำนวนมากที่สุด มี 22
 สำนวน รองลงมาคือสำนวนจีนที่มี 3 คำ มี 12 สำนวน สำนวนจีนที่มี 5 คำ มี 8 สำนวน
 สำนวนจีนที่มี 2 คำ มี 4 สำนวน สำนวนจีนที่มี 6 คำ มี 7 สำนวน สำนวนจีนที่มี 8 คำ มี 3
 สำนวน สำนวนจีนที่มี 9 คำ มี 2 สำนวน สำนวนจีนที่มี 7 คำ มี 1 สำนวน สำนวนจีนที่มี 10
 คำ มี 1 สำนวน สรุปได้ว่าสำนวนที่มี 4 คำ มีจำนวนมากที่สุด

2.2 โครงสร้างของสำนวนที่เป็นวลี

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของคำว่า “วลี” ไว้ว่า วลี
 หมายถึง กลุ่มคำที่เรียงติดต่อกันเป็นระเบียบและมีกระแสความเป็นหมายที่รู้กันได้ ได้ยังไม่
 เป็นประโยคสมบูรณ์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554:1100)

ตัวอย่าง

yī guō lǐ hùn fàn
 一锅里混饭

หนึ่ง หม้อ ใน ผสม ข้าว

(คลุกข้าวในหม้อเดียวกัน)

หมายถึง ทำงานร่วมกันหรือเป็นพวกเดียวกัน

chá hǔ lǐ zhǔ jiǎo zǐ
 茶壶里煮饺子

กาน้ำชา ใน ต้ม เกี้ยว

(ต้มเกี้ยวในกาน้ำชา)

หมายถึง คนบางคนมีความรู้มาก แต่กลับพูดไม่ออกทั้งๆที่มีข้อมูล มี
วิสัยทัศน์ดี แต่เนื่องจากพูดไม่เก่ง จึงไม่สามารถหยิบยกความรู้ที่มีมาใช้ให้
เป็นประโยชน์ ไม่สามารถสื่อความคิด ไม่สามารถแสดงวิสัยทัศน์ได้

d à fēng l i chīchǎomiàn

大风里吃炒面

พายู ใน กิน ผัด หมี่

(กินหมี่ผัดกลางพายู)

หมายถึง พูดไม่ออก ไม่กล้าเอ่ยปาก (อุปมา)

2.3 โครงสร้างของสำนวนที่เป็นประโยค

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของคำว่า “ประโยค” ไว้ว่า
ประโยค หมายถึง คำพูดหรือข้อความที่ได้ความบริบูรณ์ตอนหนึ่งๆ (ราชบัณฑิตยสถาน,
2554: 711)

ตัวอย่าง

qiǎo x i f u n á n w e i w ú m i z h ī c h u ī

巧媳妇难为无米之炊

ชำนาญ ลูกสะใภ้ ยากลำบาก ไม่มี ข้าวสาร ปรุงอาหาร

(ถึงลูกสะใภ้จะมีฝีมือเพียงใด แต่หากไม่มีข้าวสาร ก็มีอาจปรุงอาหารได้)

หมายถึง ถ้าขาดปัจจัยสำคัญ ต่อให้เก่งแค่ไหนก็ทำงานไม่สำเร็จ

y ě z i chī k ŭ g u ā

哑子吃苦瓜

คนใบ้ กิน มะระ

(คนใบ้กินมะระ ซึ่งมีรสขม แต่ไม่สามารถพูดบอกใครได้)

หมายถึง พูดไม่ออกเพราะความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งบิบบังคับ

y ě b ā chī huáng lián yǒu k ŭ yuè b ù ch ū

哑巴吃黄连, 有苦说不出

คนใบ้ กิน หวงเหลียน มี ทุกข์ พูด ไม่ ออก

หมายถึง คนไข้กินของขม แต่ไม่สามารถพูดออกมาได้เพราะความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งบิบบังคับ(หวงเหลียน หมายถึง พี่ชชนิดหนึ่งนิยมทำมาเป็นยามีรสขม)

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินทั้งหมด 60 สำนวนพบว่า ลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ของสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินทั้งหมด 60 สำนวน สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่โครงสร้างที่เป็น คำ วลี และประโยค โดยโครงสร้างของสำนวนที่เป็นคำปรากฏจำนวนคำในสำนวนจะมีตั้งแต่ 2 คำ จนถึง 10 คำ โดยสำนวนจีนที่มี 4 คำมีจำนวนมากที่สุด มี 22 สำนวน โครงสร้างของสำนวนที่เป็นวลี 50 สำนวน และโครงสร้างของสำนวนที่เป็นประโยค 7 สำนวน

3. ภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน

จากการศึกษาข้อมูลพบว่า อาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีนนั้นมีอาหาร ภาชนะที่ใช้รสชาติของอาหาร กรรมวิธีการปรุง แหล่งที่มาของอาหาร และวัฒนธรรมการกินอาหาร ซึ่งผู้วิจัยสามารถแบ่งกลุ่มได้ทั้งหมด 6 กลุ่ม ดังนี้

3.1 อาหาร จากการศึกษานำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินได้ปรากฏอาหารที่คนจีนรับประทาน วัตถุดิบ และเครื่องปรุงรส ดังนี้

3.1.1อาหารที่คนจีนรับประทาน

จากการศึกษานำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินพบว่า ในสำนวนจีนปรากฏอาหารที่คนจีนรับประทานหลายชนิด เช่น ข้าว หมี่ น้ำซूप และเกี้ยว เป็นต้น ตัวอย่าง

chīruǎnfàn

吃软饭

กิน นุ่ม ข้าว

(กินข้าวนิ่ม)

หมายถึง เลี้ยงชีพด้วยการเกาะผู้หญิงกิน

dàfēng lǐ chīchǎomiàn

大风里吃炒面

พายู ใน กิน ผัด หมี่

(กินหมี่ผัดกลางพายู)

หมายถึง พุดไม่ออก ไม่กล้าเอ่ยปาก

จากสำนวนดังกล่าวข้างต้นได้กล่าวถึง ข้าว และหมี่ โดยข้าวเป็นอาหารหลักของชาวจีนตอนใต้ หมี่ที่เป็นอาหารหลักของชาวจีนทางตอนเหนือ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ฮ.ศุภวุฒิ จันทสาร์ (2560: 249) กล่าวไว้ว่า อาหารหลักของคนจีนมักจะเป็น ข้าวหรือเส้นหมี่ ความนิยมการรับประทานข้าวหรือเส้นหมี่จะเป็นไปตามภูมิภาคที่อาศัยอยู่ โดยคนจีนทางเหนือกินเส้นหมี่เป็นอาหารหลัก ส่วนคนจีนทางใต้กินข้าวเป็นหลัก

xīnlíng jī tāng

心灵鸡汤

หัวใจ มีประสิทธิผล ไก่ ซุป

(ซุปไก่บำรุงหัวใจ)

หมายถึง บทความหรือคำพูดดีๆ ที่ช่วยให้กำลังใจหรือจรรโลงจิตใจ

จากสำนวนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าสำนวนนี้กล่าวถึง ซุปไก่ เนื่องจากคนจีนนิยมรับประทานน้ำซุปในมื้ออาหารเพื่อให้เวลารับประทานอาหารมีความคล่องคอ โดยซุปที่นิยมของคนจีนมีหลายชนิด เช่น ซุปไก่ ซุปหมู และซุปเห็ด เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ ประยงค์ อนันท์ทวงศ์ (2536: 180) กล่าวไว้ว่า การรับประทานซุปของชาวจีน ปกติจะเป็นซุปน้ำใสเพื่อให้ทดแทนน้ำดื่ม ทำหน้าที่แก้ฝืดคอหรือติดคอ ซุปจึงเป็นอาหารที่ขาดไม่ได้บนโต๊ะอาหารทุกมื้อ ดังนั้นเพื่อไม่ให้ซ้ากันซุปของจีนจึงมีอยู่นับสิบอย่าง เช่น ซุปไก่ ซุปหมู ซุปเห็ด ซุปหางวัว เป็นต้น

chá h ú l i z h ũ j i ā o z i

茶壶里煮饺子

กาน้ำชา ใน ต้ม เกี้ยว

(ต้มเกี้ยวในกาน้ำชา)

หมายถึง คนบางคนมีความรู้มาก แต่กลับพุดไม่ออกทั้งๆที่มีข้อมูล มีวิสัยทัศน์ดี แต่เนื่องจากพุดไม่เก่ง จึงไม่สามารถหยิบยกความรู้ที่มีมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ไม่สามารถสื่อความคิด ไม่สามารถแสดงวิสัยทัศน์ได้

จากสำนวนจีนข้างต้น จะเห็นว่าสำนวนนี้กล่าวถึง เกี้ยว เกี้ยวถือเป็นอาหารอีกอย่างหนึ่งที่ชาวจีนนิยมรับประทานโดยเฉพาะในช่วงเทศกาลตรุษจีน เพราะมี

รูปร่างคล้ายเงินโบราณของจีนจึงเชื่อว่าหากรับประทานเข้าไปจะทำให้มีเงินมีทองใช้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ฮ.ศุภวุฒิ จันทสาโร (2560: 259) กล่าวไว้ว่า การรับประทาน ก๊วย คนจีนมองว่าก๊วยคล้ายเงินจั่วของเงินโบราณ จึงเกิดธรรมเนียมกินห่อ ก๊วยไหว้ไฉ่สิ่งเอี้ยเทพแห่งเงินทอง การกินก๊วยในวันตรุษจีนจึงมีความหมายว่า เหมือนกินเงินทอง กินแล้วทรัพย์สินเต็มบ้าน

3.1.2 วัตถุดิบ หมายถึง สิ่งที่คนจีนนำมาประกอบอาหาร ที่ยังไม่ผ่านการปรุงสุก

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวข้องกับอาหารการกินพบว่า ในสำนวนจีน ปรากฏวัตถุดิบในการประกอบอาหารที่หลากหลาย เนื่องจากประเทศจีนเป็น ประเทศที่กว้างใหญ่ทำให้มีความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ ทั้งพื้นที่อยู่อาศัย และ สภาพภูมิอากาศ จึงทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านวัตถุดิบที่นำมาประกอบอาหาร ซึ่งสอดคล้องกับที่ หู ไค (2560) กล่าวไว้ว่า เนื่องจากความแตกต่างทางภูมิอากาศ ส่งผลทำให้เกิดความแตกต่างของวัตถุดิบที่นำมาประกอบอาหาร เนื่องจากประเทศ จีนทางตอนเหนือมีอากาศหนาวเย็น ทำให้ต้องบริโภคอาหารที่มีไขมันและโปรตีนสูง คนเลี้ยงสัตว์ยังคงกินผลิตภัณฑ์จากนมและอาหารประเภทเนื้อสัตว์เป็นหลัก ส่วน ทางตอนใต้ที่มีอากาศอบอุ่น เหมาะแก่การเพาะปลูกผลผลิตการเกษตร ด้วยเหตุนี้ อาหารจำพวกพืชผักจึงเป็นส่วนประกอบหลัก

ตัวอย่างสำนวน

shēng mǐ zhǔ chéng shú fàn

生米煮成熟饭

ข้าวสาร ต้ม สุก ข้าว

(ข้าวสารหุงเป็นข้าวสุก)

หมายถึง เรื่องราวเลยจุดที่จะเข้าไปแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนได้อีก

chǎo yú yú

炒鱿鱼

ผัด ปลาหมึก

(ผัดปลาหมึก)

หมายถึง เลิกจ้าง,ไล่ออก

bōcàizhǔdòufu

菠菜煮豆腐

ผักปวยเล้ง ต้ม เต้าหู้

(ผักปวยเล้งต้มเต้าหู้)

หมายถึง บริสุทธิ์ ไม่มีจุดต่างพร้อย

ดังนั้นในสำนวนจึงปรากฏวัตถุดิบในการประกอบอาหารต่างๆของคนจีน มีทั้งวัตถุดิบที่เป็นพืชผัก เนื้อสัตว์ทั้งสัตว์บกและสัตว์ทะเล เช่น ข้าวสาร เนื้อไก่ เนื้อแพะ ปลาหมึก ไช้ และผักต่างๆ

3.1.3 เครื่องปรุงรส หมายถึง สิ่งที่นำมาปรุงรสอาหารเพื่อเพิ่มรสชาติต่างๆให้กับอาหาร ให้อาหารมีรสชาติที่อร่อยมากขึ้น จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวข้องกับการกินพบว่า อาหารจีนเป็นอาหารที่ขึ้นชื่อเรื่องรสชาติที่อร่อย เครื่องปรุงรสจึงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการปรุงอาหารให้มีรสชาติที่อร่อยกลมกล่อม และเป็นเอกลักษณ์ของอาหารจีน เช่น ในอาหารฮกเกี้ยนจะมีรสชาติที่ออกเค็ม และหวาน เครื่องปรุงรสที่สำคัญ เช่น น้ำตาล น้ำส้มสายชูหมัก เป็นต้น ในสำนวนจึงปรากฏเครื่องปรุงรสอาหารของจีนหลากหลาย เช่น ซีอิ้ว น้ำตาล น้ำส้มสายชู น้ำผึ้ง เป็นต้น

ตัวอย่างสำนวน

bīngtángzhǔhuánglián

冰糖煮黄连

น้ำตาล ต้ม บอระเพ็ด

(บอระเพ็ดต้มน้ำตาล)

หมายถึง ร่วมทุกข์ร่วมสุข

chī cù

吃醋

กิน น้ำส้มสายชู

(กินน้ำส้มสายชู)

หมายถึง หึงหวง

chī xián dàn zhān jiàng yóu

吃咸蛋蘸酱油

กิน เค็ม ไข่ จิ้ม ซีอิ้ว

(กินไข่เค็มจิ้มซีอิ้ว)

หมายถึง ทำในสิ่งที่ไม่จำเป็น

จะเห็นได้ว่าเครื่องปรุงรสที่โดดเด่นคือ ซีอิ้ว เนื่องจากซีอิ้วเป็นเครื่องปรุงรสที่นิยมใช้ในอาหารจีนจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับที่ ประยงค์ อนันท์ทวงศ์ (2536: 189) กล่าวไว้ว่า คนจีนมีความคุ้นเคยกับซีอิ้วมาไม่ต่ำกว่า 3,000 ปี คนจีนนั้นนอกจากจะใช้ซีอิ้วเป็นน้ำจิ้มแล้ว ยังใช้ซีอิ้วปรุงอาหารสารพัดอย่าง ไม่ว่าจะต้ม ตุ่น นึ่ง ผัด ทอด ในตำราทำกับข้าวจีน จะพบว่า อาหารเกือบทุกรายการจะต้องมีซีอิ้วแทรกเป็นยาตำอู่เสมอ

3.2 ภาชนะและอุปกรณ์ หมายถึง เครื่องใช้ในครัวสำหรับใส่อาหารหรือใช้ประกอบอาหาร

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินพบว่า ภาชนะและอุปกรณ์ที่คนจีนนิยมใช้ใส่อาหารหรือใช้ประกอบอาหาร มีอยู่หลากหลายชนิด เช่น ชาม กระทะ หม้อ กระบวย และตะเกียบ เป็นต้น และในสำนวนก็ปรากฏภาชนะและอุปกรณ์ที่คนจีนใช้ เช่น ชาม หม้อ ถัง ถุง กระสอบ กาน้ำชา เป็นต้น

ตัวอย่างสำนวน

chī dà guō fàn

吃大锅饭

กิน ใหญ่ หม้อ ข้าว

(กินข้าวหม้อใหญ่)

หมายถึง ระบบอุปถัมภ์ที่เน้นการแบ่งสรรปันส่วนให้เท่าๆกันภายในกลุ่ม

jiǔ náng fàn dai

酒囊饭袋

เหล้า ถุง ข้าว กระสอบ

(ถุงเหล้าและกระสอบข้าวสาร)

หมายถึง คนไม่เอาไหน

fàn wǎn
饭 碗

ข้าว ชาม

(ชามข้าว)

หมายถึง อาชีพการงาน

จากสำนวนจีนข้างต้น จะเห็นว่าสำนวนนี้กล่าวถึง ชามข้าว เนื่องจากคนจีนจะรับประทานข้าวจากถ้วยหรือชาม จะไม่นิยมนำข้าวใส่จาน เพราะคนจีนจะใช้ตะเกียบในการคีบอาหารและข้าว การรับประทานจากถ้วยหรือชาม จะสะดวกกว่าการรับประทานจากจาน ประยงค์ อนันทวงศ์ (2536: 155) ได้กล่าวเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องการใช้จานชามของชาวจีนไว้ว่า ชาวจีนยังมีความเชื่อที่ว่า แม้เมื่อข้าวสุกและนำมาตั้งบนโต๊ะอาหารแล้วก็ตาม หากว่ายังไม่มีถ้วยใส่ก็อย่าเอาจานแบน หรือจานรองถ้วยไปใส่ข้าวเป็นอันขาด เพราะการกระทำเช่นนั้น จะทำให้ชีวิตมีแต่ความลำบากยากแค้น ผิดกับการรับประทานข้าวจากถ้วยชีวิตจะราบรื่นและอบอุ่นตลอดไป

3.3 กรรมวิธีการปรุงอาหาร หมายถึง ขั้นตอนการนำวัตถุดิบรวมถึงเครื่องปรุงต่างๆมาทำให้สุก

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินพบว่า อาหารจีนมีกรรมวิธีการปรุงอาหารที่หลากหลายแตกต่างกันออกไปตามชนิดของอาหาร รวมถึงแตกต่างกันไปตามกลุ่มของอาหาร เช่น อาหารเจียงซู จะนิยมวิธีการปรุงแบบผัด อบ ตุ่น และนึ่ง เป็นต้น อาหารฮกเกี้ยน จะใช้วิธีการปรุงแบบผัด ผัดน้ำแดง (เป็นการผัดแบบใส่แป้งมันเพื่อให้มีความเหนียวข้น) ทอด และเคี้ยว เป็นต้น ส่วนอาหารอานฮุยจะใช้วิธีการปรุงแบบใช้ไฟย่าง ต้ม นึ่ง และอบเป็นหลัก

ตัวอย่างสำนวน

jiūcài chǎo dòu yā
韭菜炒豆芽

กุยช่าย ผัด ถั่วงอก

(กุยช่ายผัดถั่วงอก)

หมายถึง ยุ่งวุ่นวาย

d à fēng l i chī chǎo miàn

大风里吃炒面

พาย ใน กิน ผัด หมี่

(กินหมี่ผัดกลางพาย)

หมายถึง พุดไม่ออก ไม่กล้าเอ่ยปาก

chá h ú l i zhǔ jiǎo z i

茶壶里煮饺子

กาน้ำชา ใน ต้ม เกี้ยว

(ต้มเกี้ยวในกาน้ำชา)

หมายถึง คนบางคนมีความรู้มาก แต่กลับพูดไม่ออกทั้งๆที่มีข้อมูล มี
วิสัยทัศน์ดี แต่เนื่องจากพูดไม่เก่ง จึงไม่สามารถหยิบยกความรู้ที่มีมาใช้ให้
เป็นประโยชน์ ไม่สามารถสื่อความคิด ไม่สามารถแสดงวิสัยทัศน์ได้

ดังนั้นเห็นได้ว่าอาหารจีนนั้นมีกรรมวิธีการปรุงที่หลากหลาย แต่จากในสำนวนจีน
ปรากฏเพียงการผัด และการต้ม

3.4 รสชาติของอาหาร

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินพบว่า อาหารจีนมีรสชาติที่อร่อย
และหลากหลาย มีคำกล่าวที่ว่า “ทางใต้รสหวาน ทางเหนือรสเค็ม ทางตะวันออกรสเผ็ด ทาง
ตะวันตกรสเปรี้ยว” คำกล่าวนี้ทำให้ได้เห็นถึงความแตกต่างทางด้านรสชาติของอาหารจีนใน
แต่ละภูมิภาค โดยที่อาหารเสฉวน จะมีรสเผ็ดชาลิ้น อาหารเจียงซู จะมีรสชาติที่ไม่จัดจ้าน
อาหารกวางตุ้ง จะมีรสชาติที่เน้นไปทางหวาน อาหารฮกเกี้ยน จะมีรสเค็มและหวาน อาหาร
หูหนานจะมีรสเปรี้ยว เผ็ดและอ่อนนุ่ม เป็นต้น

ตัวอย่างสำนวน

c ū chá dàn fàn

粗茶淡饭

หยาบ ชา จืดชืด อาหาร

(ชาชั้นเลว อาหารจืดชืด)

หมายถึง อาหารพื้นๆ ตามแบบแผนชีวิตที่เรียบง่าย

shí bù qiú gān

食不求甘

กิน ไม่ ร้องขอ หวาน

(ไม่ร้องขออาหารรสชาติหวานอร่อย)

หมายถึง ประหยัด อดออม

gōng kǔ shí dàn

攻苦食淡

ทำงาน ขม กิน จืด

หมายถึง ทำงานเหนื่อยหนัก แต่กลับต้องกินอาหารจืดชืด ไม่ได้กินอาหาร
ดี ๆ

ดังนั้นเห็นได้ว่าอาหารจีนมีความแตกต่างทางรสชาติแบ่งตามเขตพื้นที่ต่างๆอย่าง
ชัดเจน แต่ในสำนวนจีนปรากฏเพียงรสขม รสหวาน และรสจืด

3.5 แหล่งที่มาของอาหารและความสมบูรณ์ของอาหาร

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวข้องกับอาหารการกินพบว่า เนื่องจากประเทศจีนเป็น
ประเทศที่กว้างใหญ่มีความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ มีทั้งพื้นที่ที่เป็นภูเขาจำนวนมาก
นอกจากนั้นยังมีพื้นที่ที่ติดแม่น้ำสายสำคัญอีกหลายสาย รวมถึงพื้นที่ทางตะวันออกเป็นพื้นที่
ชายฝั่งติดทะเล ดังนั้นอาหารที่ได้จึงมาจากการทำการเกษตร และประมง เป็นหลัก

ตัวอย่างสำนวน

yú mǐ zhī xiāng

鱼米之乡

ปลา ข้าว ของ หมู่บ้าน

(หมู่บ้านของปลาและข้าว)

หมายถึง ผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์

kào shān chī shān

靠山吃山

kào shuǐ chī shuǐ

靠水吃水

อาศัย ภูเขา กิน ภูเขา, อาศัย น้ำ กิน น้ำ

(อยู่ใกล้ภูเขาก็กินตามภูเขา อยู่ใกล้แหล่งน้ำก็กินตามแหล่งน้ำ)

หมายถึง หากินตามทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่

ดังนั้นในสำนวนจีนปรากฏให้เห็นถึงแหล่งที่มาของอาหารทั้งบนภูเขา และในแหล่งน้ำ รวมถึงแสดงให้เห็นว่าคนจีนมักจะอาศัยอยู่ตามพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ เป็นพื้นที่ที่สามารถทำการเกษตร การประมง และเลี้ยงสัตว์ได้

3.6 วัฒนธรรมการกินอาหาร

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินพบว่า คนจีนให้ความสำคัญกับการรับประทานอาหารเป็นอย่างมาก จึงเกิดวัฒนธรรมการกินอาหารที่สืบทอดต่อกันมาเป็นเวลานาน

ตัวอย่างสำนวน

chī dú shí
吃独食

กิน ตามลำพัง อาหาร

(กินอาหารคนเดียว)

หมายถึง สุขผลประโยชน์ไว้คนเดียว

โดยปกติแล้วคนจีนนิยมรับประทานอาหารร่วมกัน เพื่อพบปะสังสรรค์ พูดคุย เจรจาทางธุรกิจ ไม่นิยมรับประทานอาหารคนเดียว จากสำนวนจีนข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการรับประทานอาหารคนเดียวของคนจีนเป็นเรื่องที่แปลกอาจเป็น คนที่มีความลับ หรือกระทำความผิด

chī chī hē hē
吃吃喝喝

กิน กิน ดื่ม ดื่ม

หมายถึง รับประทานอาหารและดื่มสุรา

คนจีนนิยมดื่มสุราพร้อมกับรับประทานอาหาร โดยเฉพาะในระหว่างการ เจรจาทางธุรกิจ เพราะเชื่อว่าจะทำให้การเจรจางานนั้นๆ ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ซึ่ง ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน (2561) ได้กล่าวไว้ว่า ชาวจีนนิยมดื่มสุรา ระหว่าง รับประทานอาหารและหลังรับประทานอาหาร เพราะคำว่าเหล้าในภาษาจีนออก เสียงว่า “จิ่ว” 酒 ซึ่งพ้องเสียงกับคำภาษาจีนอีกคำคือ “เหินจิ่ว” 很久 ที่ แปลว่ายั่งยืนนาน

ดังนั้นสำนวนจึงปรากฏให้เห็นถึงวัฒนธรรมการรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่น และ
การรับประทานอาหารพร้อมการดื่มสุรา

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวน ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงลักษณะของสำนวนจีน โครงสร้างทางภาษา และภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน ซึ่งผลการวิจัยอาจสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะของสำนวนจีน

1.1 การซ้ำคำ

การซ้ำคำในสำนวนจีนปรากฏการซ้ำคำตั้งแต่ 1 คำ 2 คำ และ 4 คำ ในส่วนของงานวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่า จากการศึกษานำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวน ที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้ามานั้น มีสำนวนที่ปรากฏการซ้ำคำมีทั้งหมด 6 สำนวน โดยการซ้ำ 1 คำมีจำนวนมากที่สุด 3 สำนวน

1.2 การสัมผัส

การสัมผัสในสำนวนจีนมีการสัมผัสสระ สามารถแบ่งได้เป็น สัมผัสสระในวรรคเดียวกันและสัมผัสระหว่างวรรค ในส่วนของงานวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่า จากการศึกษานำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวน ที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้ามานั้น มีสำนวนจีนที่มีสัมผัสสระจำนวน 28 สำนวน โดยสำนวนที่สัมผัสสระในวรรคเดียวกันและเป็นคำที่อยู่ติดกันมีจำนวนมากที่สุด 10 สำนวน

2. โครงสร้างของสำนวน

โครงสร้างทางไวยากรณ์ของสำนวนจีนพบโครงสร้างที่เป็น คำ วลี และประโยค ในส่วนของงานวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่า จากการศึกษานำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวน ที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้ามานั้นพบว่า โครงสร้างของสำนวนที่เป็นคำ สำนวนจีนที่มี 4 คำมีจำนวนมากที่สุด มี 22 สำนวน โครงสร้างของสำนวนที่เป็นวลี 50 สำนวน และโครงสร้างของสำนวนที่เป็นประโยค 7 สำนวน

3. ภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีน

จากการศึกษาภาพสะท้อนอาหารการกินที่ปรากฏในสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินจำนวน 60 สำนวนสามารถแบ่งกลุ่มได้ทั้งหมด 6 กลุ่ม ดังนี้ อาหาร ภาชนะ รสชาติของอาหาร กรรมวิธีการปรุง แหล่งที่มาของอาหาร และวัฒนธรรมการกินอาหาร ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความ

หลากหลายของอาหารและวัฒนธรรมอาหารการกินของคนจีนที่สืบทอดต่อกันมาเป็นเวลายาวนาน และทำให้เข้าใจวัฒนธรรมอาหารการกินของคนจีนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาสำนวนที่เกี่ยวกับอาหารการกินในภาษาอื่นๆเช่น ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น หรือ ภาษาเวียดนาม เป็นต้น
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่เกี่ยวกับอาหารการกินกับสำนวนไทยที่เกี่ยวกับอาหารการกิน เพื่อให้เข้าใจความแตกต่างของแต่ละภาษาและวัฒนธรรม

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

- กณิกนันต์ โยธานะ (2556). “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่มีคำว่า “chi” กับสำนวนไทยที่มีคำว่า “กิน””. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉิน หยงหลิน. (2526). “สำนวนจีนและสำนวนไทย : การศึกษาเปรียบเทียบ.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตงจิง. (2555). **ศัพท์สำนวนจีน กลุ่มคำ 3 อักษร**. ม.ป.ท: เกลอสเรียน.
- ประยงค์ อนันท์ทวงศ์. (2536). **คัมภีร์การกินของจีน**. กรุงเทพฯ : เดอะเนชั่น.
- พิชญุดา ผกากรอง. (2558). “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนพม่ากับสำนวนไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิริยา สุรขจร. (2544). “สำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์ : การศึกษาเปรียบเทียบ.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มานิต เจียรบรรจงกิจ. (2542). **ขุมขุมสำนวนจีน**. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554**. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- วูลิกิม จี. (2550). “การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนเวียดนามกับสำนวนไทย.” ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาณี ปิยพสุนทร. (2551). **สนุกกับสำนวนจีนพักท้าย**. กรุงเทพฯ: ทฤษฎี.
- สิริวรรณพิชา ธนจิราวัฒน์. (2559). “การศึกษาเปรียบเทียบภาพสะท้อนทางวัฒนธรรม ผ่านสำนวนไทย จีน และอังกฤษ.” **วารสารบัณฑิตศึกษา มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น** 5, 1(มกราคม - มิถุนายน): 1
- สิ่วสี่เทา. (2553). **ต้นกำเนิดอาหารจีน**. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
- อาศรมสยาม-จีนวิทยา. (2558). **ศัพท์และสำนวนจีนเกี่ยวกับอาหารการกิน**. กรุงเทพฯ: ทฤษฎี.
- ฮ. ศุภวุฒิ จันทสาโร. (2560). **หอยเจี๊ยะตั้ง: ตำนานอาหารจีน**. กรุงเทพฯ: ยิบซี กรุ๊ป.
- ฮิเดโอะ ฮิราโนะ.(2550).”ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบสำนวนญี่ปุ่นกับสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์สี่เท้า.” ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

โรงเรียนสอนภาษาพริตตัน. (ม.ป.ป.). **สำนวนจีน**. เข้าถึงเมื่อ 10 เมษายน. เข้าถึงได้จาก

<http://www.oecschoo.com/poems/Chinsese%20poem.php>

ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน. (ม.ป.ป.). **วัฒนธรรมการรับประทานอาหารและธรรมเนียมบนโต๊ะอาหาร**.

เข้าถึงเมื่อ 1 พฤศจิกายน. เข้าถึงได้จาก

<http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/start/localculture.php>

สมาคมไทยแนะแนวการศึกษานานาชาติ. (2559). **ภูมิศาสตร์ของจีน**. เข้าถึงเมื่อ 1 พฤศจิกายน.

เข้าถึงได้จาก

<http://www.tieca.com/index.php/th/educational/item/71-geography-of-china.html>

สุวรรณา สนเที่ยง. (2559). **สุดยอดสำนวนจีน 7 近朱者赤 近墨者黑** คนใกล้ชาติดีดี

แดง คนใกล้หมึกดีดีดำ. เข้าถึงเมื่อ 10 เมษายน. เข้าถึงได้จาก

<http://www.futurec-cn.com/>

_____. (2559). **สุดยอดสำนวนจีน 9 读万卷书 行万里路** อ่านหนังสือหมื่นเล่ม

กับ เดินทางหมื่นลี้. เข้าถึงเมื่อ 10 เมษายน. เข้าถึงได้จาก <http://www.futurec-cn.com/>

_____. (2559). **สุดยอดสำนวนจีน (10) 学无止境 / 活到老 学到老** การ

เรียนรู้ไร้ที่สิ้นสุด. เข้าถึงเมื่อ 10 เมษายน. เข้าถึงได้จาก <http://www.futurec-cn.com/>

_____. (2560). **ภาษิต คติจีน 百善孝为先** อับบุญกุศลทั้งหลาย กตัญญูต้องมาก่อน.

เข้าถึงเมื่อ 10 เมษายน. เข้าถึงได้จาก <http://www.futurec-cn.com/>

_____. (2560). **สุดยอดสำนวนจีนอมตะ (11) 悬崖勒马 为时未晚** รั้งม้าหน้า

ผา กลับตัวยังทัน. เข้าถึงเมื่อ 10 เมษายน. เข้าถึงได้จาก <http://www.futurec-cn.com/>

หู่ ไค. (2560). **การวิเคราะห์ปัจจัยและความแตกต่างของวัฒนธรรมการบริโภคระหว่างทางเหนือ**

และทางใต้ของจีน. เข้าถึงเมื่อ 1 พฤศจิกายน. เข้าถึงได้จาก

<http://www.cim.chinesecio.com/hbcms/f/article/info?id=b6791e1a38cb43afa545c2dd4d54a0e8&lang=3>

ภาคผนวก

ภาคผนวก
สำนวนที่ใช้ในการวิจัย

สำนวนจีน	ความหมาย
อาหาร วัตถุดิบ เครื่องปรุง	
chīruǎnfàn 吃软饭 กิน นุ่ม ข้าว	(กินข้าวนิ่ม) หมายถึง เลี้ยงชีพด้วยการเกะผู้หญิงกิน
chīgānfàn 吃干饭 กิน แข็ง ข้าว	(กินข้าวแห้ง) หมายถึง ไร้ความสามารถ ทำงานไม่ได้เรื่อง
húkǒu 糊口 โจ๊ก คำ	(กินข้าวต้มขั้นแล้ว) หมายถึง ประทังชีวิตให้อยู่รอดไปวันๆ
chīdòufu 吃豆腐 กิน เต้าหู้	(กินเต้าหู้) หมายถึง ลวนลามผู้หญิง
chīcù 吃醋 กิน น้ำส้มสายชู	(กินน้ำส้มสายชู) หมายถึง หึงหวง
bànpíngcù 半瓶醋 ครึ่ง ขวด น้ำส้มสายชู	(น้ำส้มสายชูครึ่งขวด) หมายถึง คนที่ไม่เก่งจริง ไม่รู้จริง มักใช้เสียดสี พฤติกรรมของคนที่ไม่รู้จริงแต่ชอบอวดรู้
yīshífùmǔ 衣食父母 เสื้อผ้า อาหาร บิดามารดา	(บิดามารดาที่ให้เสื้อผ้าและอาหาร) หมายถึง ผู้มีพระคุณ
pàotāngle 泡汤了 แช่ น้ำแกง แล้ว	(แช่น้ำแกงเรียบบร้อย) หมายถึง ล้มเลิก ยกเลิก
lāoyóushuǐ 捞油水 ตัก น้ำมัน	(ตักน้ำมัน) หมายถึง การหาผลประโยชน์จากหน้าที่การงาน โดยมิชอบ
jiāchángbiànfàn 家常便饭 บ้าน ธรรมดา อาหารที่หากินได้ง่ายๆ	(อาหารธรรมดาประจำบ้าน) หมายถึง เรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยจนกลายเป็นเรื่อง ปกติ

<p>qiǎo xī fū nán wéi wú mǐ zhī chūi 巧媳妇难为无米之炊</p> <p>ชำนาญ ลูกสะใภ้ ยากลำบาก ไม่มี ข้าวสาร ปรง อาหาร</p>	<p>(ถึงลูกสะใภ้จะมีฝีมือเพียงใด แต่หากไม่มี ข้าวสาร ก็มีอาจปรุงอาหารได้) หมายถึง ถ้าขาดปัจจัยสำคัญ ต่อให้เก่งแค่ไหนก็ ทำงานไม่สำเร็จ</p>
<p>báiyàng mǐ yǎng bái yàng rén 白样米养白样人</p> <p>ร้อย ชนิด ข้าว เลี้ยงดู ร้อย ชนิด คน</p>	<p>(ข้าวร้อยชนิดเลี้ยงคนร้อยรูปแบบ) หมายถึง นิสัยของมนุษย์ล้วนแตกต่างกัน</p>
<p>xīnlíng jī tāng 心灵鸡汤</p> <p>หัวใจ มีประสิทธิผล ใ้ ซุป</p>	<p>(ซุปใ้ไก่บำรุงหัวใจ) หมายถึง บทความหรือคำพูดดี ๆ ที่ช่วยให้ กำลังใจหรือจรรโลงจิตใจ</p>
<p>chī yā dàn 吃鸭蛋</p> <p>กิน เป็ด ไข่</p>	<p>(กินไข่เป็ด) หมายถึง กินไข่ต้ม (ในการสอบหรือการแข่งขัน ได้คะแนนศูนย์)</p>
<p>bànyè chī huángguā 半夜吃黄瓜</p> <p>กลางดึก กิน แดงกวา</p>	<p>(กินแดงกวากลางดึก) หมายถึง ไม่รู้กาลเทศะ ไม่รู้จักช่วยงาน เล็กๆน้อยๆ ไม่มีมารยาทสังคมใช้เป็นคำว่า กล่าวตำหนิติเตียนผู้อื่น</p>
<p>chī shāo bǐng diào zhī mǎ 吃烧饼掉芝麻</p> <p>กิน เซาปัง ร่วง งา</p>	<p>(กินขนมเซาปัง งาร่วง) หมายถึง ยากที่จะหลีกเลี่ยง</p>
<p>bú chī yáng ròu kōng rǒu yì shēn shān 不吃羊肉空惹一身膻</p> <p>ไม่ กิน แพะ เนื้อ ว่าง ก่อให้เกิด ทั้งตัว กลิ่นสาบ</p>	<p>(มิได้กินเนื้อแพะด้วย แต่ติดกลิ่นสาบแพะไป ทั้งตัว) หมายถึง ทำเรื่องหนึ่งเรื่องใดไปแล้ว ใ้แต่จะ ไม่ได้ประโยชน์เท่านั้น หายยังต้องได้รับความ ยุ่งยากเดือดร้อน</p>
<p>chī fēng mì shuō hǎo huà 吃蜂蜜说好话</p> <p>กิน น้ำผึ้ง พูด ดี คำพูด</p>	<p>(กินน้ำผึ้ง พูดคำหวาน) หมายถึง พูดจาไพเราะหวานหูน่าฟัง แต่คำพูด หวานๆชวนเคลิบเคลิ้มแบบนี้ ผู้ฟังมักจะระวัง ตัว ไม่กล้าเชื่อว่าพูดจากใจจริง</p>
<p>chī xián dàn zhān jiàng yóu 吃咸蛋蘸酱油</p> <p>กิน เค็ม ไข่ จิ้ม ซีอิ้ว</p>	<p>(กินไข่เค็มจิ้มซีอิ้ว) หมายถึง ทำในสิ่งที่ไม่จำเป็น</p>

chīkāngyàncài 吃糠咽菜 กิน รำ กลืน ผัก	กินอาหารราคาถูๆ เช่น รำและผัก หมายถึง ยากจน ไม่มีอาหารดีๆ กิน
yǎbāchīhuánglián yǒukǔyuèbùchū 啞巴吃黃連, 有苦說不出 คนใบ้ กิน หวงเหลียน มี ทุกข์ พูด ไม่ ออก	หมายถึง คนใบ้กินของขม แต่ไม่สามารถพูด ออกมาได้เพราะความจำเป็นอย่างใดอย่าง หนึ่งบีบบังคับ
yǎzǐchīkǔguā 啞子吃苦瓜 คนใบ้ กิน มะระ	คนใบ้กินมะระ ซึ่งมีรสขม แต่ไม่สามารถพูด บอกใครได้ หมายถึง พูดไม่ออกเพราะความจำเป็นอย่าง ใดอย่างหนึ่งบีบบังคับ
kàncàichīfàn 看菜吃飯 มอง อาหาร กิน ข้าว	มองดูอาหารแล้วจึงกินข้าว หมายถึง ปรับตัวไปตามสภาพ พลิกแพลงไป ตามสถานการณ์
shí bù jiānròu 食不兼肉 กิน ไม่ พร้อม เนื้อ	กินกับข้าวที่ไม่ต้องมีเนื้อสัตว์ หมายถึง ประหยัด อุดออม
shí bù jiānwèi 食不兼味 กิน ไม่ พร้อม รสชาติ	กินกับข้าวไม่จำเป็นต้องมีรสชาติอะไร หมายถึง ประหยัด อุดออม
ภาษาชนะ	
fàn wǎn 飯碗 ข้าว ชาม	(ชามข้าว) หมายถึง อาชีพการงาน
tiěfànwǎn 铁饭碗 เหล็ก ข้าว ชาม	(ชามข้าวเหล็ก) หมายถึง อาชีพการงานที่มั่นคง
zǎfànwǎn 砸饭碗 ทุบ ข้าว ชาม	(ทุบชามข้าว) หมายถึง ตกลงงาน สร้างผลเสียจนทำลายงานของ ตัวเอง
chī dà guō fàn 吃大锅饭 กิน ใหญ่ หม้อ ข้าว	(กินข้าวหม้อใหญ่) หมายถึง ระบบอุปถัมภ์ที่เน้นการแบ่งสรร ปัน ส่วนให้เท่าๆกันภายในกลุ่ม
děng mǐ xià guō 等米下锅 รอข้าวสารกรอกหม้อ)	(รอข้าวสารกรอกหม้อ)

รอ ข้าวสาร ลง หม้อ	เปรียบกับสภาวะยากจน การเงินฝืดเคือง อดคัด ขัดสน
fàntǒng 饭桶 ข้าว ถัง	(ถังข้าว) หมายถึง คนโง่ ทำงานไม่ได้เรื่อง
jiǔnángfàndài 酒囊饭袋 เหล้า ถุง ข้าว กระสอบ	(ถุงเหล้าและกระสอบข้าวสาร) หมายถึง คนไม่เอาไหน
yīgōulìhùnfàn 一锅里混饭 หนึ่ง หม้อ ใน ผสม ข้าว	(คลุกข้าวในหม้อเดียวกัน) หมายถึง ทำงานร่วมกันหรือเป็นพวกเดียวกัน
รสชาติ	
cūcháitànfàn 粗茶淡饭 หยาบ ชา จืดชืด อาหาร	(ชาชั้นเลว อาหารจืดชืด) หมายถึง อาหารพื้นๆ ตามแบบแผนชีวิตที่เรียบง่าย
shíbùqiúgān 食不求甘 กิน ไม่ ร้องขอ หวาน	(ไม่ร้องขออาหารรสชาติหวานอร่อย) หมายถึง ประหยัด อดออม
shí gānqǐnǐng 食甘寝宁 กิน หวาน นอน สงบ	หมายถึง กินอร่อย นอนหลับสบาย
gōngkǔshídàn 攻苦食淡 ทำงาน ขม กิน จืด	ทำงานเหนื่อยหนัก แต่กลับต้องกินอาหารจืดชืด ไม่ได้กินอาหารดี ๆ
กรรมวิธีการปรุง	
húnkǒufànchī 混口饭吃 ผสม คำ ข้าว กิน	(คลุกข้าวกินเป็นคำๆ) หมายถึง รับจ้างทำงานเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ไปวันๆ
chǎolěngfàn 炒冷饭 ผัด เย็น ข้าว	(ผัดข้าวเย็น) หมายถึง พุดหรือทำในสิ่งที่เคยพุดหรือทำไป แล้ว ไม่มีเนื้อหาอะไรใหม่ๆ
chǎoyóuyú 炒鱿鱼 ผัด ปลาหมึก	(ผัดปลาหมึก) หมายถึง เลิกจ้าง, ไล่ออก
báishuǐzhūdōngguā 白水煮冬瓜 ผักต้มน้ำเปล่า	(ผักต้มน้ำเปล่า)

น้ำเปล่า ต้ม ฟัก	หมายถึง จืดชืดไร้รสชาติ
bōcǎizhǔdòufu 菠菜煮豆腐 ผักปวยเล้ง ต้ม เต้าหู้	(ผักปวยเล้งต้มเต้าหู้) หมายถึง บริสุทธิ์ ไม่มีจุดต่างพร้อย
bīngtángzhǔhuánglián 冰糖煮黄连 น้ำตาล ต้ม บอระเพ็ด	(บอระเพ็ดต้มน้ำตาล) หมายถึง ร่วมทุกข์ร่วมสุข
dàfēnglǐchīchǎomiàn 大风里吃炒面 พายุ ใน กิน ผัด หมี่	(กินหมี่ผัดกลางพายุ) หมายถึง พุดไม่ออก ไม่กล้าเอ่ยปาก
jiūcǎichǎodòuyá 韭菜炒豆芽 กุยช่าย ผัด ถั่วงอก	(กุยช่ายผัดถั่วงอก) หมายถึง ยุ่งวุ่นวาย
shēngmǐzhǔchéngshúfàn 生米煮成熟饭 ข้าวสาร ต้ม สุก ข้าว	(ข้าวสารหุงเป็นข้าวสุก) หมายถึง เรื่องราวเลยจุดที่จะเข้าไปแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนได้อีก
cháhúli zhǔjiǎozǐ 茶壶里煮饺子 กาน้ำชา ใน ต้ม เกี้ยว	(ต้มเกี้ยวในกาน้ำชา) หมายถึง คนบางคนมีความรู้มาก แต่กลับพูดไม่ออกทั้งๆที่มีข้อมูล มีวิสัยทัศน์ดี แต่เนื่องจากพูดไม่เก่ง จึงไม่สามารถหยิบยกความรู้ที่มีมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ไม่สามารถสื่อความคิด ไม่สามารถแสดงวิสัยทัศน์ได้
แหล่งอาหาร	
kàoshānchīshān kàoshuǐchīshuǐ 靠山吃山，靠水吃水 อาศัย ภูเขา กิน ภูเขา, อาศัย น้ำ กิน น้ำ	(อยู่ใกล้ภูเขาก็กินตามภูเขา อยู่ใกล้แหล่งน้ำก็หากินตามแหล่งน้ำ) หมายถึง หากินตามทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่
yīshíwúyōu 衣食无忧 เสื้อผ้า อาหาร ไม่กังวล	(ไม่กังวลเรื่องเสื้อผ้าและอาหาร) หมายถึง มีชีวิตที่ดี
yú mǐ zhī xiāng 鱼米之乡 ปลา ข้าว ของ หมู่บ้าน	(หมู่บ้านของปลาและข้าว) หมายถึง ผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์
วัฒนธรรมการกิน	
chī bù liǎo dōu zhe zǒu 吃不了兜着走	(กินไม่หมด หอบไปด้วย)

กิน ไม่หมด ห่อ เติน	หมายถึง ต้องรับผิดชอบทุกสิ่งในการกระทำของตน
chīchīhēhē 吃吃喝喝 กิน กิน ดื่ม ดื่ม	หมายถึง รับประทานอาหารและดื่มสุรา
chīdúshí 吃独食 กิน ตามลำพัง อาหาร	(กินอาหารคนเดียว) หมายถึง สุขผลประโยชน์ไว้คนเดียว
dàchīdàhē 大吃大喝 ใหญ่ กิน ใหญ่ ดื่ม	หมายถึง กินมาก ดื่มมาก
hǎochīhǎohē 好吃好喝 ชอบ กิน ชอบ ดื่ม	หมายถึง โปรดปรานการดื่มกิน
jiǔzúfànbǎo 酒足饭饱 เหล้า เพียงพอ อาหาร อิ่ม	(ดื่มเหล้าจนพอ กินอาหารจนอิ่ม) หมายถึง อิ่มหน้า
chībǎolechēngde 吃饱了撑的 กิน อิ่ม แล้ว กางออก	(กินอิ่มจนพุงกาง, กินอิมเกินไป) หมายถึง อยู่ดีไม่ว่าดี ชอบหาเรื่องใส่ตัว
jiǔròupéngyǒu 酒肉朋友 เหล้า เนื้อ เพื่อน	(เพื่อนร่วมกินร่วมดื่ม) หมายถึง เพื่อนกินหรือเพื่อนเที่ยวซึ่งไม่นับเป็นเพื่อนแท้
kàncàichīfàn liàngtǐcáiyī 看菜吃饭, 量体裁衣 ดู กับข้าว กิน อาหาร, วัด ร่างกาย ตัด เสื้อ	(กินข้าวให้ดูกับ ตัดเสื้อให้วัดตัว) หมายถึง ทำงานโดยยึดถือสภาพรูปธรรม
yìrénchīzhāi shírénniànfó 一人吃斋, 十人念佛 หนึ่ง คน กิน เจ ลีบ คน สวดมนต์	คนหนึ่งกินเจ สามารถพาให้คนอื่น ๆ มาสวดมนต์ตาม หมายถึง การกระทำอันดีงามของคนๆ หนึ่งสามารถชักจูงให้ผู้อื่นกระทำตามได้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวสุชญญา ประภาพรทรง
วันเดือนปีเกิด	5 ธันวาคม พ.ศ.2539
ที่อยู่	บ้านเลขที่ 399 หมู่บ้านวรารมย์ ซอยบางบอน4 ถนนเอกชัย แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน เซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชา เอเชียศึกษา จากมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนาม จันทร์ จังหวัดนครปฐม